

gjort, hvad der kan gøres, for at undgaa Ulykkestilfælde.

Naar vi nu se paa det ærede Medlems Udtalelser i Aar i Modsætning til de andre Aar, da han var enig med os om dette Lovforslag, er der en Mængde forskellige Ting, der kom frem, ganske ny i den tolvte Time, Ting, hvorom det ærede Medlem og hans Fæller ikke have stillet noget Forslag til Ændring i al den Tid, vi have siddet i Udvalg sammen. Det er dog virkelig højst forunderligt. Den første Bemærkning, jeg vil gøre over for det ærede Medlems Anker, angaar hans Henstilling til Sprogudvalget om at forandre Ordet Forsikring til „Forsørgelseskrav“; det ærede Medlem overser ganske, at det er noget, Sprogudvalget aldeles ikke kan indlade sig paa. Det gaar langt ud over, hvad Sprogudvalget kan tillade sig; thi det er en Forandring, som Landstinget har foretaget og udtrykkelig motiveret i sin Betænkning, og Ændringen har medført en Række betydningsfulde Ændringer i Lovforslaget og griber ind i hele dets Bygning. Det maa det ærede Medlem dog vide, at Sprogudvalget, hvis Hverv er Undersøgelse af og redaktionel Affattelse af et Lovforslags Tekst, umulig kan komme til at foreslaa en Rettelse af saa stor Betydning. Dernæst talte det ærede Medlem om Livrente- og Kapitalforsikring. Det ærede Medlem ynder nu en Gang i høj Grad Livrente — vi have talt derom en Gang før her i Salen — det var dog ikke et Punkt, hvori han tog noget Forbehold i Betænkningen af 18de April 1896; den Gang var han enig med os andre. Det er noget, der er kommet til senere. Nu er det ganske forskrækkeligt med denne Kapitaludbetaling, som det ærede Medlem i Betænkningen af 1896 dog ikke udtalte sig imod. Hvis det var Statskassen eller Kommunen, der skulde tilsvare Erstatningerne, kunde man med Rette sige, at Staten eller Kommunen havde en berettiget Interesse i, at Pengene anvendes saa formaalstjenligt for Kommunen og Staten som opnaaeligt og en Pligt til at paase, at dette skete, men det er jo slet ikke Tilfældet her. De Penge, der ydes Arbejderen, ydes i Henhold til Arbejdskontrakten eller Arbejdsforholdet, de udbetales af den private Virksomhed. Forsikringen er at betragte som et Tillæg til Arbejderens Løn. Jeg ved ikke, med hvilken Ret vi skulde disponere over den Sum, som paa den Maade skyldes en Arbejder. Det bør vi lige saa lidt, som vi lovgive om, hvad en Mand skal gøre med den Forsikringssum

han faar udbetalt paa det ene eller det andet Omraade. Men dertil kommer Hensigtsmæssighedsgrunde. Den Kapital, der udbetales Arbejderen, har samme Værdi for ham i hvilken Alder; han befinder sig, hvad enten vedkommende er ung eller gammel, medens Livrentens Værdi veksler meget betydelig efter Alderen. Naar man ikke med Urette har gjort gældende, at Kapitalen mange Gange vil være lille, naar vedkommende er ung, saa skal jeg bemærke, at det da vilde være urigtigt bestemt at paabyde, at der i saadanne Tilfælde skulde købes en Livrente for et Beløb, der undertiden kunde blive til stor Nytte i Form af Kapital, men ikke i Form af en Livrente. Men for Resten er der jo aabnet en ikke ringe Adgang i Lovforslaget til at købe Livrenter, naar der foreligger skellig Grund dertil. Det ærede Medlem har en Gang i Fjor stillet et Forslag om dette Forhold, men i Virkeligheden afveg det kun lidet fra, hvad Lovforslaget nu bestemmer. Lovforslaget siger, kort udtrykt, at i Tilfælde, hvor Arbejderforsikrings-Raadet finder, at det vil være nødvendigt eller rigtigt at omsætte Kapitalen i en Livrente, har det Ret til at gøre det, men ellers skal Kapitalen udbetales; det ærede Medlem foreslog derimod, at i Tilfælde, hvor Arbejderforsikrings-Raadet fandt det rigtigt og formaalstjenligt at udbetale Kapitalen, maatte det gøre det, i andre Tilfælde skulde der betales Livrente. Det var en Ændring, som i Grunden vistnok i Praksis vilde føre til det samme Resultat som Lovforslaget, hvad ogsaa stemmer med, at det ærede Medlem i Foraaret 1896 tiltraadte vor Affattelse. Efter at nu det ærede Medlem er kommet til det Resultat, at det er saa overordentlig urigtigt med Kapitaludbetaling i det Hele taget, vil han alligevel have foretaget en Forandring i den modsatte Retning for Kvinder. Naar Kapitaludbetaling er saa forkastelig, og Forslaget ikke indeholder den Bestemmelse, at Arbejderforsikrings-Raadet uden videre skal udbetale Kapital til Kvinder, men kan bestemme, hvorvidt Kvinder skulde have Kapital eller Livrente, saa er det dog mærkværdigt, at det ærede Medlem, naar han vil finde noget at udsætte paa Lovforslaget, netop gør den Udsættelse, at vi ikke have begaaet den Fejl ogsaa over for Kvinder at give dem Ret til Kapitaludbetaling. Man maa, synes jeg, være meget forlegen for at finde noget at udsætte, naar man fremsætter en saadan Anke. Vi have stillet Kvinderne paa lige Trin med 30-aarige Mænd, og jeg tror at